

ХАНС КРИСТИАН АНДЕРСЕН ОХЛЮВЪТ И РОЗОВИЯТ ХРАСТ

Превод от английски: Анатолий Буковски, Лина Бакалова, Надежда
Накова, 2018

chitanka.info

Градината беше оградена с жив плет от лешникови храсти. Отвън бяха полята и ливадите с крави и овце, а в средата на градината имаше розов храст и под него седеше един охлюв — той беше зает с твърде важни мисли, беше зает със себе си.

— Почакай само да ми дойде времето — каза той, — аз ще постигна нещо повече от това да се покривам с рози, да правя ядки или да давам мляко като кравите и овцете!

— Очаквам нещо страшно грандиозно — каза розовият храст — мога ли да попитам кога ще се случи това?

— Аз нямам намерение да бързам — каза охлювът, — ти твърде много бързаш, а в такъв случай как би могло да се изпълнят каквито и да е очаквания?

Следващата година охлювът лежеше почти на същото място под розовия храст, който пускаше пъпки и разпукуваше рози, винаги свежи, винаги нови. Охлювът се показва наполовина, протегна рогцата си и се прибра отново.

— Всичко изглежда както преди една година! Не е постигнат никакъв напредък. По розовия храст все така цъфтят рози, по-далече от това той не стига!

Отиде си лятото, отмина есента. Розовият храст непрекъснато се покриваше с цветове и пъпки, докато падна сняг и времето стана студено и влажно. Розовият храст се наведе към земята, охлювът пропълзя в земята.

Започна нова година. Розите се появиха и охлювът се появи.

— Сега ти си стар розов храст — каза охлювът — скоро ще изчезнеш. Ти даде на света всичко, което имаше у себе си. Дали това е много или малко е въпрос, по който нямам време да разсъждавам. Но е съвсем очевидно, че не си направил дори и най-малкото за вътрешното си развитие. В противен случай, предполагам, от теб щеше да излезе нещо различно. Можеш ли да отговориш на това? Скоро ти ще бъдеш само една пръчка! Разбираш ли какво казвам?

— Ти ме плашиш — каза розовият храст, — никога не съм мислил за това!

— О, да, предполагам, че никога не си се занимавал много с мислене! Можеш ли да ми кажеш защо цъфтиш? И как става това? Как? Защо?

— Не! — каза розовият храст. — Аз цъфтя с удоволствие, защото не бих могъл друго. Слънцето е така топло, въздухът така освежаващ, аз пия бистра роса и укрепителен дъжд — аз дишам, живея! Черпя сила от земята, черпя сила от небето, всеки път изпитвам отново голямо щастие и затова винаги трябва да цъфтя, това е моят живот, не мога иначе!

— Ти водиш много лесен живот! — каза охлювът.

— Безспорно, всичко ми е дадено — каза розовият храст, — но на теб е дадено още повече. Ти си един от онези съзерцателни, мислещи, мъдри характери, един от най-надарените, които смайват целия свят!

— Бъди сигурен, че такава мисъл не ме занимава — каза охлювът, — светът не представлява нищо за мен! Какво общо имам със света? Достатъчно ми е това, което съм и което имам в себе си!

— Но не трябва ли ние всички тук, на земята, да дадем най-доброто от себе си на другите? Да им предложим всичко, което можем! — Вярно е, че аз давам само рози — но ти? Ти, който си получил толкова много, какво си дал на света? Какво му даваш?

— Какво съм дал? Какво давам? Плюя на него! Той нищо не струва! Нямам нищо общо с него. Създавай рози, ти не можеш да направиш повече! Нека лешниковите храсти дават лешници! Нека кравите и овцете дават мляко. Те всички имат своята публика, аз нося моята в себе си! Аз се оттеглям в себе си и там оставам. Светът не е нищо за мен!

И като каза това, охлювът се оттегли в къщата си и я затвори.

— Това е толкова тъжно — каза розовият храст, — колкото и да искам, не мога да се затворя в себе си, трябва винаги да напъпвам, да разцъфтявам в рози. Листенцата падат и биват издухани от вятъра. И все пак видях една от розите, сложена в книгата с химни на майката на семейството, друга от моите рози беше забодена на гърдите на очарователно младо момиче, а трета беше целуната с радост от устата на едно дете. Това ми беше толкова приятно, беше истинска благодат! Това са моите спомени, моят живот!

И розовият храст си цъфтеше простичко, а охлювът стоеше равнодушен в къщата си. Светът не значеше нищо за него.

Минаха години. Охлювът стана част от пръстта и розовият храст се смеси с пръстта. Възпоминанията в книгата с химни също бяха

отнесени, но в градината цъфтяха нови розови храсти, нови охлюви растяха в градината. Те се вмъкваха в къщите си и плюеха. Светът не значеше нищо за тях.

Трябва ли отново да преповтаряме историята? Тя няма да е различна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.